

de interpreți, parcă manipulați ca niște marionete. Călin Stanciu jr. se contopește cu personajul său, *Itamar laacovi*, până la disoluție din plan real, iar Sabina Bijan întreține energia senzualității ca pe o vrajă pentru *Ruth Șahaș*, apelând la efecte scenice, la mobilitatea în mișcare și expresivitatea exprimării. O întruchipare parodică remarcabilă. Apare în triumghi prietenul însingurat, David Leidental, care, în disperare, li se oferă cadou la nuntă, ca un fel de sclav cu sufletul, dar și cu poftă, după cum se va vedea. Tânărul actor Bogdan Spiridon are de purtat nu doar geamantanul de care nu se mai desparte, ci și povara umilinței lui *David*.

Triumghiul acesta amplifică burlescul, iar jocul fericirii se încheie în nefericire. Toți trei se trezesc din vis singuri, privindu-și fiecare chipul caricatural, deformat, în propria oglindă. Demachiați, reali, fiecare se așază pe geamantanul său. Regizoarea propune însă un final tonic, un nou început. După un răs eliberator, cei trei se regăsesc, își montează nasuri de clovni și își continuă jocul în acest comic funambulesc, cu chipuri vesele. Și cu riscul acrobatic, saltul de sub cupola cercului – metafora saltului în viață –, sugerată schematic în ultima scenă.

Un text convertit într-o poveste rostită prin cuvânt și imagine, cu contribuția expresiv plastică a scenografei Geta Medinschi. Mișcarea atât de importantă se află sub îndrumarea coregrafei Liana Iancu. Am văzut spectacolul Teatrului Național din Timișoara în septembrie, relevant, alături de celelalte, pentru montările ce se fac la sala Studio 5.

Teatrul Național Timișoara – *laacovi și Leidental* de Hanoch Levin. Traducere: Ada Maria Ichim. Regia: Mihaela Lichiardopol. Scenografia: Geta Medinschi. Muzica: Almasi Gabriel, Adrian Mardan. Mișcarea scenică: Liana Iancu. Light design: Florian Putere. Asistent regie: Diana Dobra. Cu: Bogdan Spiridon (*David Leidental*), Călin Stanciu jr. (*Itamar laacovi*), Sabina Bijan (*Ruth Șahaș*). Premiera: 14 iulie 2010.

Constantin PARASCHIVESCU

CONDUCERE NOUĂ LA GIURGIU

Dramaturg și cronicar sportiv, domnul Mircea M. Ionescu e și director acum, preluând conducerea Teatrului Valah din Giurgiu. Într-o caracterizare la un volum al său de piese, intitulat *La răscruce de Hagi*, publicat în 2005 (Hagi, pentru că a fost pentru noi „o stare de spirit”), criticul Mircea Ghițulescu îl numește pe autor „primul și cel mai înverșunat” dintre adversarii ai secolului al XXI-lea la noi, în care lumea, cu dosul în sus, e pradă „unei degradări galopante a civilizației contemporane”. Figuri emblematice ale trecutului devin derizorii acum, arătări asexuate și anacronce (Freuda, Icara, Ioana d'Arc).

Iar Bogdan Ulmu, în calitate de regizor cu cele șase piese ale volumului pe masă, îl numește „un gazetar serios și un dramaturg important”, care „Pasionat de sport, e pasionat, în egală măsură, de arta spectacolului”. Pasionat, într-adevăr, cu îndârjire față de aste vremuri *sărace și cumplite*, cum le numește dânsul (când un mare artist român primește UN LEU salariu, adaug eu), căroră vrea să le opună „aici, la Dunăre, un Far de teatru...să ne lumineze și îmbogățească sufletele”. Generos cavalier contemporan, cu viziuni și proiecte ambițioase, precum valorificarea unor texte autohtone, ce ar edifica la Giurgiu „Cetatea Dramaturgiei Românești”. Sună prea idealist?

donquijotesco? Dar e o realitate - „dramaturgia autohtonă există din plin“, precizează dânsul. Și atunci, n-ar avea nevoie decât de un cadru statornicit de valorificare.

A început cu I.L.Caragiale, pentru că Nenea Iancu e nemuritorul creator de caracteristice tipuri neaoșe, întrecute doar la fațadă de grotescul jalnic al celor actuale. *D-ale carnavalului* și *Domnul Goe* sunt primele titluri pe lista noii stagiuni, încredințate spre montare lui Dan Tudor și Florin Antoniu. În continuare, se are în vedere un text de Doru Moțoc - *Feeling*, cu Marius Bodochi de la T.N.B. în distribuție și regia tot a lui Dan Tudor -, tratative pentru o dramatizare a povestirii lui Ion Creangă „Ivan Turbincă“, în regia lui Bogdan Ulmu, o piesă polițistă de George Arion, ce ar urma să fie montată de Silviu Jicman de la T.V.R., *Scena crimei* și, cu un alt artist al T.N.B., Șerban Ionescu și regia surpriză a lui Dorel Vișan, *Biserica de argint* de Dumitru Radu Popescu. O inițiativă originală vizează așa-zisa „dramaturgie în doi“, cu două personaje adică, pentru care s-a lansat un concurs cu termen de predare a manuscriselor la 15 octombrie a.c. și rezultatele, stabilite de un juriu profesionist, anunțate la „Festivalul Teatrelor din Orașele Dunărene“, programat între 15-19 noiembrie 2010 (altă inedită inițiativă). Nu putem decât să urâm deplin succes în concretizare.

O primă impresie plăcută ne-a făcut-o ambianța foyerelor, cu obiecte de recuzită și costume de epocă, măști, păpuși, marionete și diverse afișe, care deschid seducător mirajul teatrului (felicitări celor ce l-au conceput și realizat, cu gust și fantezie!). Spectacolul cu comedia de carnaval a lui Nenea Iancu, în care celebrul triumphi conjugal francez este înlocuit, zice Mircea Ghițulescu, „cu pentagonul extraconjugal de tip dâmbovițean“, adică trei bărbați și două femei, are o însușire prioritară: e dinamic. Dan Tudor conturează accentuat și cu efect desfășurarea jocului, dând interpreților distribuți - majoritatea din București - șansa creionării motivate și cu haz a personajelor întruchipate. Aprigă în gelozia amorului trădat de spițer, Adriana Trandafir, o Mița Baston autentică, autoritară și plină de nerv. În bună parte și Mihai Ciucă, Pampon, în neașteptată expresie furibundă, din aceleași motive de „traducere“, belicos în priviri și gesturi, cum nu prea l-am văzut până acum. Cu alură ridicolă de victimă plângăcioasă și izbucniri demonstrative de răfuială, Nicolae Botezatu, creatorul unui savuros Crăcănel. Îl alăturăm celor numiți și pe Eduard Adam, siluetă prelungă de oropsit, cu măsele încinse de durere și neșanse la tchinări. Magda Catone (*Didina Mazu*) și Ovidiu Cunceș (Nae Girimea), trec cam indiferenți prin scenă, iar Andrei Duban, bine implicat în destinul de subordonat al lui lordache, îl trădează artistic prin supărătoare izbucniri stridente. Ce-i contamenează și pe ceilalți, fără ca regizorul să tempereze, ba chiar parcă stimulând escaladarea decibelilor.

O idee cu tâlc parodiază inspirat obiceiurile aristocrate de a ține măștile de carnaval în dreptul ochilor cu mâna, ca un fel de lornion, printr-un soi de tigăi cu coadă, care mai și pleznesc capete rivale sau îndărătnice. Unele eliminări din final sunt binevenite, ca cele privind lozul Ipistatului (și caracterizarea lui doar prin mormăieli de refuz sau aprobative la bancnotele oferite de Girimea), altele rostogolesc în grabă acțiunea, fără să știm prea bine cum i-a scos din arest pe cei trei ghinionști galantul bărbier și cum dejoacă el, la urma urmelor, furia amantelor, cu întâlniri programate discret la ore diferite.

Teatrul VALAH din Giurgiu: *D-ale carnavalului* de I.L.Caragiale. Regia: Dan Tudor. Scenografia: Doru Zanfir. Ilustrația muzicală: Vlad Crețu. Cu: Adriana Trandafir (*Mița Baston*), Magda Catone (*Didina Mazu*), Mihai Ciucă (*Pampon*), Ovidiu Cunceș (*Nae Girimea*), Andrei Duban (*lordache*), Eduard Adam (*Catindatul*), Nicolae Botezatu (*Crăcănel*), Liviu Rus (*Chelnerul*), Vasile Toma (*Ipistatul*). Premiera: 15 septembrie 2010.